

Onverbloemd eerlijke Guzman schuurt en schrijft weer heerlijk

STEFAN RAATGEVER

Wie door het venster Javier Guzmans Amsterdamse woning binnenblijkt, ziet een man die wacht. Waarop? Op het leven? Op de liefde? Hij weet het zelf niet. Onzeker gaat hij op zoek.

Het is het opnieuw onverbloemd eerlijke uitgangspunt van Guzmans zevende theatersolo, Absurd Verlicht. 37 is de cabaretier, een vreselijk verwarrende leeftijd. Bevindt hij zich nou in een late quarterlifecrisis of in een vroege midlife-variant? Hoe dan ook, het is, zoals zo vaak, tobben in Guzmans bestaan. „Ik doe echt alles om niet over mezelf te hoeven nadenken,” zegt hij zelfs in een wederom soms pijnlijke openhartige monoloog, die echter met geen woord rept over zijn recente aanvaring met collega Martijn Koning.

Gebruikte hij eerder zijn verslavingen aan alcohol (Delirium) en cocaïne (Delirium II) als fundament voor twee aangrijpend rauwe shows, ditmaal moet hij zijn verhaal zonder een dergelijk dramatische plotlijn opbouwen. Dat valt Guzman aanvankelijk zwaar. Zijn observaties over uitgebluste stellen op salsales en een vriend die de verkeerde vrouw trouwt zijn geestig, maar missen de samenhang die je automatisch meevoert naar de volgende punchline.

Tijdens de première komt de hulp uit onverwachte hoek. Juist als Guzman aan het sterkste deel van de show - zijn eigen relatieschipbreuken - begint, eist een toeschouwer met een rinkelende telefoon de aandacht op. Het biedt Guzman ruimte te excelleren in de improvisatie als hij vervolgens ook een schoolklas ('Nee hè, kleuters!') in de zaal ontdekt.

Vanaf dat moment is Guzman los. Hij draaft heerlijk door met een theorie over een mondiale vrouwelijke samenzwering tegen de man en buit zijn eigen liefdestwijfels optimaal uit. Zo recht op doel als het Delirium-tweeluik is de voorstelling niet, maar Absurd Verlicht schuurt en schrijft bij vlagen net zo heerlijk.

Javier Guzman - Absurd Verlicht ***** Gezien, Diligentia, Den Haag. Tournee: t/m 12-6.